

Nagy Koppány Zsolt

A FŐNÖK FELESÉGE

A főnök felesége (kiskirályos cégeknél) általában rendkívül ápolt, illatos nőszemély. Középkorú, második szeretői státuszából mászott fel az uborkafára, és bár tud a főnök úr kilencedik szeretőjéről, túl jól megy az az autó, hogy szóvá is tegye. A biztonság kedvéért gyereket is fogant ettől a telhetetlen vadállattól, hogy újabb hurkokkal kötözze magához csélcsap, pocakos és nagy kan hírében álló párját.

„Éppen csak beülök egy kicsikét”, csicsergi, mert nem tud élni mások irigykedő tekintete nélkül, és mi is volna alkalmasabb hiúságának legyezgetésére, mint egy finom kis felvágás a csóró alkalmazottak előtt. Jelenléte agyonnyomja az órát: az éhbérért küszködő dolgozók megkövülten ülnek, bámulják ezt a szerencsés, lassan megereszkedő nénit, különösen az ékszereit meg az asztalra hanyag eleganciával lehajított autókulcsát. Mindenki munkavédelmi köpenyt visel (néha még a tanár is), csak ő nem: neki szabad a legújabb divat szerinti ruhában *munkába* járni, bár amit végez, csak jóindulattal nevezhető annak: inkább csak szereplés a páriák előtt.

„A főnök felesége vagyok”, mondja, hogy eloszlasson minden kételyt bennem, és feleltetési indulatomat is a minimálisra csökkentse. „Tök jól beszélek angolul, de bejöttem, hogy kicsit felfrissítem a tudásomat, mivel nyáron megyünk *nyelvtérületre*, és szükségem lesz *rája!*” Nem vagyok hajlandó rákérdezni, hogy hova, de fél perc múlva megmondja magától: „Amerikába utazunk, vagyis egészen pontosan Hawaiiira. Szóval egy kis gyorstalpalásra lenne szükségem. Ugye nem baj, fiúk, lányok?”, fordul az elcsigázott tanítványi tömb felé, és édesdeden felkacag. Senki sem kockáztatja az állását egy „De!”-vel.

„Tudjátok”, hányja és veti magát tovább, „én suliban nem tanultam angolt... minden úgy ragadt rám külföldön... már ahol jártunk a Pistivel. Szóval kérdezz csak nyugodtan”, néz rám megint, és én beletörődve megkérem, fordítsa le: „A nyarat Hawaii-on szándékozzuk tölteni.”

„Hávájószámör, ví!” , vágja ki, és diadalmasan körülnéz. A *going to* használatának szabályaival halálra terrorizált tanítványaim – közülük különösen Szende, ez a gyönyörű lány, aki minden alkalommal, mikor ránézek, szétteszi kicsit a lábát – kárörvendő arccal pislognak rám, hogy: „Na, most mi lesz, kicsi okos tanár úr? Lássuk, ki mered-e javítani Pista nénit?!”

Egy pillanatig habozok: ugyan nem tudom, milyen viszonyban vannak a nagyfőnökkel (gyanítom, hogy már rég nem dugnak és nem is beszélnek egymással a legszükségesebbeken – „Elmegyek.”, „Mikor jössz?”, „Majd.”, „Hát... jó.” – kívül), de azért azt simán el tudja intézni, hogy a nyavalyás angoltanárt kirúgják egy perc alatt, „... me’ szemtelen, és képzeld, kijavította a *hávájós* mondatomat”. De aztán csak megszólalok: „Egész jó! Kedves Szende, szerinted hol lehetne még javítani rajta?” Hát, viszlát, Szende csipkés, áttetsző alsóneműje, nem látlak én soha többé tetéged! Szende javít, arcán elszántság, megküzd ő még a tizedik szeretői státuszért és Pista bácsiért ezzel a kövér lotyóval, ez látszik rajta, meg hogy soha többé nem áll vissza a pult mögé/futószalag mellé: segít neki a *going to*.

Pista néni nem jön zavarba. „Hát igen, mondtam, hogy nem tökéletes, éppen ezért ültem be, na de dolgozzunk, ne lazáljunk, nem ezért tartja a tanárt a Pisti bácsi!” Gyorsan páros gyakorlatot adok nekik, Szendével kerül – nyilván véletlenül – egy csoportba, téma a házasságtörés. Pista néni – malac a jégen – úgy küzd a nyelvvel, mint egy Napóleon-katona, akinek a BMW-jében lapul a marsallbot, de agya szókinsnek és nyelvtani tudásnak híján sem hagyja magát, s keseríti az életét rendesen. Szende a szép, fiatal, szerető-aspiráns lányok magabiztosságával javítgatja a hibáit, nem csak gyönyörű, okos is szegény, csak már gyereke van és nulla végzettsége – persze Pista nénit lelökni a trónról nem lesz neki nehéz. A többi tancsi csak megkövülten bámul továbbra is a hol az első padban, hol máshol illatozó hústoronyra.

„Hagyjuk a fenébe a tanítást!” Pista néninek elege van a sok szabályból, sajnos, az angol nyelvtan nem nézi, kinek hány euró csörög a kocsija aprópénz-tálcájában, ezért is szeretik olyan sokan. Úgyhogy inkább *kis színesekekkel* dobja fel az ötszáz forintos órabérért robotoló, nyálukat csorgató, bamba arcokat A Nagy Ember Mindennapjaiból:

„Jaj, ez a Pisti! Tik el sem tudjátok képzelni, milyen nehéz ember... persze, szeretem, *meg minden*, de ennyi év után vannak már igazán idegesítő dolgai! Például mindig az én mozisobámban akar filmet nézni, pedig van neki sajátja. Aztán meg kiissza a Bacardi-készletemet, és mindig ide-oda pakolja a kozmetikumokat, mert tudjátok, a reggeli úszás előtt, miközben megnézem a kedvenc videoklipemet, mindig bekenem magam... Kár, hogy olyan messze van a mozisoba a medencétől! Mondtam is a Pistinek, zsákmányold ki jobban a lányokat, hihíhi, mert én három méternél nem vagyok hajlandó többet gyalogolni...”

„Upszika!”, ugrik fel, miután válaszol néhány hallgatói kérdésre a kozmetikumok, autóárak, a medence vízének hőmérséklete, és az élvezeti faktor mutatója témakörben: holnap mindenki szódolgozatot ír, az biztos, ha ennyi büszkeség sincs a sok nyomorult rabszolgában! „El fogok késni, gyerekek! A *lány* nem hajlandó beülni a Mercibe, ezért ma én megyek érte az oviba. Pista bátyátok azt üzeni, hogy tanuljatok derekasan, mert a tanulás kifizeti magát... ő is elvégezte a szakközeget, és lám, milyen sokra vitte! Tanár úr, te pedig szedd össze magad, mert az a *going to*-dolog nagyon vékonyan megy. Tudjátok, hogy mondják amerikaiul? *Gáná*. Bizony ám!”

(Részlet a megjelenés előtt álló, *Nem kell vala megvénülnöd 2.0* című regényből)